

USKRS I DUHOVI – DAR SPASENJA I POSLANJA SVIMA

Uskrs

Sagledamo li događaj uskrsnuća Isusova samo iz perspektive povijesti, izgledno je da ćemo propustiti smisao tog, za čovjeka presudnog, događaja.

S uskrsnućem se povijest otvara onomu što je iznad povijesti, eshatologiji. U nekom smislu, uskrsnuće je prekid povijesti i premašivanje povijesti, kao što je i stvaranje njezino započinjanje. To znači da je uskrsnuće događaj koji je u samome sebi neposvjedočiv i nedohvatljiv našim razumskim kategorijama koje su odreda vezane uz iskustvo. Nitko nije bio prisutan u času u kom je Isus uskrsnuo, nitko ne može reći da je vidio Krista gdje “uskrsava”, nego samo da ga je vidio „uskrsnuloga”.¹

Naime, Uskrs je imao važnost i smisao samo za onoga koji je njegove posljedice osjećao i kušao u krilu zajednice. Događaj Uskrsa je sredstvo spasenja utoliko što je izvor vječnog života, ne onakvog kakvim bismo ponovno mogli umrijeti, poput Lazara, nego jednog preinačenog, vječnog života. Spasenje koje nam je uskrsnućem osigurano, nije garancija nekog pasivno-sretnog života koji ne bi iziskivao aktivni angažman u podizanju kvalitete života, života zajednice i života uopće.

Potrebno je približavati se otajstvu uskrsnuća duhovnom ili moralnom preokupacijom i na taj način aktualizirati značenje tog otajstva, iz njega izvlačiti svjetlo ne samo za vjeru nego i za konkretno životno djelovanje u svakodnevnom životu.²Kao što se Krist po uskrsnuću oslobodio ograničenosti tijela podložna slabostima, tako i za nas uskrsnuti znači prijeći iz života „po tijelu“ u život „po Duhu“, prijeći u slobodu djece Božje.

Oni koji se daju voditi događajem uskrsnuća Isusova postaju strpljivi u nevolji, ustrajni u molitvi, sreća drugih sreća je njihova, a one koji su slabi u vjeri ne osuđuju. Dužni su nadasve ljubiti. Uskrsna poruka proteže se na čitav svemir. Produhovljenje

1 Usp. Cantalamessa, R. Riječ i život. // Služba Božja, Vol. 48 No. 1 (2008), str. 92-93.

2 Usp. *Isto*.

čovjeka otkupljenoga po Kristu postaje put oslobođenja svijeta od raspadljivosti i njegova produhovljenja.

Pritom, takav preporod ne uključuje nikakve metode, ponajmanje prisilu. U kojem je smislu čovjek slobodan odabrati *put, istinu i život*? Gospodin našu osobnost ne umrtvljuje nego joj pomaže da raste, da se oblikuje; on nas "poosobljuje" svojom spoznajom i svojom ljubavlju; čini se da od nas rađa novo stvorenje svjesno i snažno stvorenje, stvorenje s kojim svijet ne može manipulirati, jer više nije pod njegovim zahvatom.³

DUHOVI

»Kad je napokon došao dan Pedesetnice, svi su bili zajedno na istome mjestu. I eto iznenada šuma s neba, kao kad se digne silan vjetar. Ispuni svu kuću u kojoj su bili. I pokažu im se kao neki ognjeni razdijeljeni jezici te siđe po jedan na svakoga od njih. Svi se napuniše Duha Svetoga i počеше govoriti drugim jezicima, kako im već Duh davaše zboriti. A u Jeruzalemu su boravili Židovi, ljudi pobožni iz svakog naroda pod nebom. Pa kad nastaje ona huka, strča se mnoštvo i smete jer ih je svatko čuo govoriti svojim jezikom« (Dj 2, 1-6).

Događaj iz Svetog pisma opisuje osnutak ili „rođenje Crkve“. Izlišno je ovdje navoditi polemike egzegeta koje su se vodile, i još uvijek se vode, o naravi jezika istaknutih u navedenim recima Djela apostolskih jer je puno zanimljiva rekapitulacija događaja Babilona iz Knjige postanka, koju prema egzegetima događaj Duhova predstavlja.

U Knjizi postanka, razdvajanje jezika uslijed čovjekova neuspjela pokušaja da megalomanskom kulom dostigne božansku veličinu, koja uostalom i *nije od ovoga svijeta*, posljednja je etapa biblijske prapovijesti, a ujedno i najsnažnija ilustracija narušavanja međuljudskih odnosa i odnosa ljudi sa samim Bogom s kojim je sve i započelo. Priča je, kao što znamo završila nemogućnošću komunikacije među ljudima (babilonskom pomutnjom).

Razdvojenost jezika toliko je traumatičan događaj da gotovo sve kulture imaju neki oblik mita o jedinstvenom prajeziku i njegovu zaboravu. Jezik je ne samo osnovno

³ Usp. Isto

sredstvo razgovora, već i osnovno sredstvo razumijevanja svijeta koji nas okružuje. Prije nego što su se govori razdvojili u Bibliji se navodi: »Sva je zemlja imala jedan jezik i riječi iste« (Post 11, 1). U trenutku kada riječi više nisu iste gubi se mogućnost komunikacije među govornicima, ali i zajednički referentni okvir za tumačenje svijeta. Kada više riječi nisu iste onda ne postoji ni zajednički odnos prema stvarima niti se one više mogu nazivati jednim imenom.(479.stipe)⁴

Ova mala, ali za zaključak ipak dostatna analiza, pruža mogućnost uvida u Pedesetnicu kao događaj kontrasta u odnosu na događaj Babilona koji zapravo govori o ponovnom uspostavljanju jedinstva među ljudima. Duhovi su dakle jedan obnovljeni, univerzalni model iskustva Boga, kojeg su kršćani pozvani svjedočiti na dobrobit cjelokupnog čovječanstva u zajedništvu među sobom i s Bogom.

Marina Bertić

⁴ Usp. Odak, S. Novi Duhovi ili nova duhovnost. // Nova prisutnost 9, 2 (2011), str. 105.